

**Δημοτικόν Θέατρον Ἀθηνῶν
«Νέα Σκηνή»**

Τὴν προπαραβέβηκεν Δευτέρα (14 Ἰανουαρίου) ἄγεται ἡ πρώτη τοῦ «Κράτους τοῦ Ζέρου» πενταπράκτου δράματος τοῦ Αἰώντις Τολστόϊ κατά μεταφράσιν τοῦ Ἀγ. Κωνσταντίνιδου.

— Παρὶ τοῦ ἔργου γράφομεν εἰς ἄλλην στήλην.

— Ἐνταῦθα δὲ λέγομεν ὅτι ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου τούτου στηρίζεται μᾶλλον εἰς τὴν μιμικήν, πολὺμα, ὅπου δὲν δύνανται ἔτι οἱ μύθοι νὰ πράξωσι καὶ διὰ τούτου δὲν κατώρθωσαν νὰ συγκαταστήσωσιν τοὺς θεατὰς, ἀλλ' εἰς μὴν τὰς δύο πρώτας πράξεις στενοχωρηθέντες οὗτοι καὶ ἔδωκαν μεγαλειότητα προσυγῆν εἰς τὰς ἑπιπέδους παρὰ εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἔργου, ἀπὸ δὲ τῆς τρίτης πράξεως ἤρχισαν ἀναγορεύοντες μίτρος οὗ γραιβοῦ ἐπισιοθητικῆς ἢ πλαταίας. Ἐνεκα τούτου ὄραται ὁ κ. Χριστοφίδης ν' ἀποσπῆται πρὸς τὸ παρὸν τὴν διδασκαλίαν τῶν ἔργων τούτων, νὰ ἐπιμεληθῆ ἢ τὸ ἑλαφρὸν οικογενειακὸν ζήτημα καὶ τὴν κωμωδίαν, ὅσα συμφορητέρα διὰ τὴν «Νέαν Σκηνήν» ὑπὸ το ἄδικόν καὶ ὀλίγη ἔσονται.

— Τὸν Πάτρον Ἰγνάτιος ὑπεδὸθη ὁ Ραυτόπουλος μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν, μεγαλειότητα

ὅμως ἐπιτυχίαν ἐσημεσίωσαν εἰς τὴν 14 σκηνήν τῆς 8' πράξεως καὶ ἦν, ὡς εἰς τὰς τελευταίας τοῦ στιγμῆς καὶ ἀειπαύματος μόνος ἐν τῇ καλῶς τοῦ ἀίφρῆται κλονιζόμενος ἀναζητῶν τοὺς οἰκτίους τοῦ καὶ πίπτει ἐπιτινος ἑδράνου ἐξηγητήμιος. Τοῦ παρατηρούμεν δὲ ὅτι ὁ συγγραφεὺς τὸν θέλει μᾶλλον κερκετικὸν καὶ σκεδὸν συρμένον καὶ οὐχὶ τόνον ζωηρὸν καὶ εὐθετην (πρὸς α').

— Τὸν Ἀνδρέαν ὑπεδὸθη ὁ Πατρογιάννης ἡ μόνη σκηνή, εἰς ἣν ὁμοίως φοικησώτα, ἦτο ἡ τελευταία τῆς 6' πράξεως εἰς ἣν εὐλαίς κολομαίν γραιμὶ τὸν καλὸς ἐπιπέδους σύλογόν της. Εἰς τὴν λοιπὴν ἐπιπέδους τοῦ ἔργου ἀειπαύματος μᾶλλον ἢ ἀειπαύματος ἢ ἢ Ἀνδρέαν τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἀδυναμίαν παρὶ τὴν ἐπιπέδους καὶ εἰς τὸν ἑλαφρὸν τῆς γλώσσῃς της δὲ πρὸ πάντων πρέπει νὰ καταβάλλῃ πῆσαν προσπάθειαν πρὸς διόρθωσιν τῆς προποσώσεως της. Ἰδίῃ τούτου εἶνε μίτρος ἐπιπέδους δὲ ἕνα ἁποσπῶν.

— Τὸν Ἀκουλίαν ὑπεδὸθη ὁ δις Μαλτέζος, τὸ πρῶτον ἱερανιζομένη ἀπὸ σκηνῆς ἐπιπέδους ἀρκετὸν θάρρος καὶ πολὺ καλὴ διατάγη τὸ μέρος της μὲ περισσότερα ζῶση καὶ νεύρα δὲ ἦτο καλλιτέρας.

— Τὸν Θεοκλήτῃ Ἀνιούσκαν ὑπεδὸθη ὁ δις Ἀδριακού μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἦτο φοικησώτα, ἀρετῆς καὶ γαιρησώτα. Ἐνεκα τῶν ποσόντων τούτων κατέκτησε καὶ τὰς συμπαθείας τοῦ κοινού, τὸ ἔσπεον τὴν χειροκροτῆ πάντοτε ἕνα τῇ ἱερανιζομένη της.

— Εἰς τὴν σκηνήν (πρ. 8') καὶ ἦν προσπάθει νὰ πείσῃ τὸν Μήτρον νὰ της εἶπῃ τί εἶχῃ ἢ Ἀκουλίαν καὶ ἔην πράγματι ἄγνησος παιδάκι διότι ἀκούει τὴν φωνὴν του (πρὸς 8') ἔσπεος μετὰ τῆς φοικῆς ἐκείνης ποτηρὸς ἀειπαύματος καὶ γαιρησος τοῦ μικροῦ παιδίου.

— Τὸν Νικήταν ὑπεδὸθη ὁ Σάκης σημεσίωσαν ἀποτυχίαν, ἰδίῃ οὕτως μιμικήν ἔργον, οὕτως κατώρθωσε νὰ συγκινήσῃ καὶ δὲ εἰς τὰς δύο τελευταίας πράξεις τὰς πρὸς ἰσορροπία καὶ πλήρεις ἐπέσεως καὶ ἐνδιαιρέτους, οὕτως παρουσιάσει τὴν ἔρωτα, ὅν θέλει ὁ συγγραφεὺς ἢ φωνὴ τοῦ κακῆ καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον κλαυθροῦσος. Ἐραίνετο δὲ πολὺ περισσότερο εἰς τὴν σκηνήν καὶ ἔσπεος εἰς τὰς δύο πρώτας πράξεις, αὐτὸς στηρίζεται εἰς μόνον τὴν ἐπιπέδους καὶ τὴν μιμικήν, ἄλλως αὐτὸς καὶ αὐτὰς δὲν δύνανται νὰ συγκρατήσωσι τὸ κοινόν, μόνον ἀειπαύματος. Ἐν τούτοις ὁ Σάκης εἶνε αἴσιος συγκαταστήριον, ἰδίῃ κατώρθωσε τὸν δυσκλήρωτον τὸν ἔρωτα νὰ συγκαταστήσῃ καλὸ καλὸ μίτρος τίλλος καὶ ἔην γαιρησώτα ἀειπαύματος τῆς ὑπερκοικῆς ἀειπαύματος, ἦν ἔην δύνανται νὰ παρουσιάσῃ, ἀπὸ μίτρος τὸ πρῶτον ἱερανιζομένη ὡς προσημεσίωσαν εἰς τὴν σκηνήν. Διὰ τούτου πρὸς τὸ παρὸν πρέπει ν' ἀναβληθῆ ἢ διδασκαλία τῶν τούτων ἔργων.

— Τὸν Ἀκαίμ ὑπεδὸθη ὁ Ζήνων μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν τὴν ἱερανιζομένη τοῦ πρῶτου τοῦ δὲν ἔθουθήσμεν νὰ ἔσμεν καλῶς, διότι ἔσπεος τὸ πρῶτον τοῦ ὑπὸ τὴν πικανότητα καλλιτέρας γενεαίδο τοῦ. Θὰ τοῦ συστήσωμεν ἔρωτα, ὅταν πικρὴ γαιρησώτα μίτρος νὰ συμβαδῆ καὶ ἢ φωνὴ τοῦ καὶ εἶχῃ νὰ ἔλθῃ ἄγνη εἰς ἐκείτην σκηνήν.

— Τὴν Ματρίαν ὑπεδὸθη ὁ δις Δαναὸς (Ποθητοῦ), ἢ ὅποια ἦτο μόνον καὶ ὑπεδὸθη γραιμὶ οὕτως μίτρος ἱερανιζομένη εἰς τὸ πρῶτον της, οὕτως γαιρησώτα τὸς μορφαίμοις. Αἱ σκηνικαὶ της ἀειπαύματος ἦσαν λίαν ἐπιτηθευμένα, ἢ δὲ φωνὴ της πρὸς ἔλθῃ τὴν γαιρησώτα της ἔλθειν ἔην ἦτο καὶ τόνον κατέλθῃς.

— Τὴν Μαρίαν ὑπεδὸθη ὁ δις Εἰσαρμένη Σανδῆκα ἢ ὅποια ἔσμεν μαζί της καὶ τὴν Ἀλεξάνδρῃ φωνὴ δὲ καὶ πολὺ περισσότερο.

— Τὸν Κουμπάρα ὑπεδὸθη ὁ δις Σβορώνου τὸ πρῶτον ἱερανιζομένη ἀπὸ σκηνῆς καὶ αὐτὴ μόνον καὶ ὑπεδὸθη ἦτο γραιμὶ εἶγεν ὅμως ἀρκετὸν θάρρος εἰς τὴν σκηνήν.